

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci navrhovatele **J. Ú.**, nar. X, zast. JUDr. Zuzanou Krutskou, advokátkou se sídlem AK Praha 2, Koubkova 13, PSČ 120 00, proti odpůrci **městu Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem AK v Plzni, Martinská 608/8, PSČ 301 00, za účasti obchodní společnosti **Seattle, s.r.o.**, se sídlem Praha 1 - Nové Město, Na Poříčí 1047/26, PSČ 110 00, zast. JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 1601/47, PSČ 110 00, advokátní kancelář RYBÁŘ, SOOPPÉ & PARTNEŘI, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, **t a k t o :**

- I. **Krajský soud v Hradci Králové z r u š u j e dnem právní moci tohoto rozsudku opatření obecné povahy - územní plán Špindlerův Mlýn, schválený na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, a to v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň.**
- II. **Odpůrce je povinen uhradit navrhovateli náklady řízení v částce 11.800,-- Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Zuzany Krutské, advokátky se sídlem AK Praha 2, Koubkova 13, PSČ 120 00, do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále jen „OOP“ nebo „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Navrhovatel návrhem ze dne 17. 12. 2012, který byl doručen krajskému soudu dne 31. 12. 2012, zahájil řízení o zrušení územního plánu Špindlerův Mlýn. Odůvodnil jej následujícím způsobem.

I.

Podstata návrhu na zrušení územního plánu

Navrhovatel shrnul námitky proti OOP do čtyřech bodů. V prvním z nich tvrdil, že byl žalovaným územním plánem omezen na svých vlastnických právech tím, že bez řádného odůvodnění a bez opory v cílech a úkolech územního plánování, ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem, s náznaky libovůle, bylo zrušeno zastavění pozemkové parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn. Poukazoval na to, že podle předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn byl pozemek parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazen do funkční zóny č. III – komerčně rezidenční, ve které bylo možné umísťovat mj. stavby pro bydlení, stavby pro ubytování a stavby občanské vybavenosti. S ohledem na polohu předmětného pozemku, který se nachází v zastavěném území a je umístěn de facto v proluce mezi dvěma zastavěnými pozemky parc. č. 15/6 a 16/3 v k. ú. Špindlerův Mlýn, navrhovatel odůvodněně očekával, že nový územní plán funkční využití jeho pozemku zachová nebo jej omezí pouze na stavby pro individuální bydlení. Toho se však nedočkal, když žalovaný územní plán zastavění uvedeného pozemku v podstatě zrušil, neboť jej zahrnul do funkční plochy v textové části označené jako KO – ostatní krajinná zeleň, ve které lze umísťovat pouze travní porosty, stromořadí, remízy, keřové pláště, břehové porosty vodotečí a vodních ploch, účelové komunikace, pěší cesty a cyklistické a jezdecké stezky, včelíny, včelnice a dočasné oplocování pozemků s mladou výsadbou za účelem jejich ochrany. Takové využití ale není v souladu s tím, s jakým úmyslem, z hlediska jeho pozdějšího využití, navrhovatel shora uvedený pozemek kupoval. Důkazem o tom, jaký byl z hlediska využití tohoto pozemku úmysl navrhovatele, je pak skutečnost, že už dne 11. 9. 2007 podal na stavebním úřadu Městského úřadu Špindlerův Mlýn žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn. Městský úřad Špindlerův Mlýn ji však rozhodnutím ze dne 2. 7. 2008, č.j. Výst. 1654/2007-R, zamítl. Primárním důvodem jejího zamítnutí byla údajná vyčerpanost území novými objekty v zóně, ve které je stavba navrhována, a to vzdor tomu, že v tomto směru neexistují žádné důkazy o tom, že k přečerpání či vyčerpání stanoveného počtu nových objektů v předmětné lokalitě skutečně došlo. Nedůvodnost a lichost této argumentace přitom prokazuje skutečnost, že v lokalitě, ve které se pozemek navrhovatele nachází, ve vzdálenosti pouze několika málo metrů od něj (viz kopie koordinační situace v příloze), žalovaný územní plán zařazuje pozemkovou parcelu č. 63/3 v k. ú. Špindlerův Mlýn (ve vlastnictví Města Špindlerův Mlýn) do funkční plochy BM – bydlení městské, s možností výstavby vícepodlažních staveb pro bydlení, rodinných domů, penzionů, prodejen atd., pozemkovou parcelu č. 53/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn

zařazuje do funkční plochy BI – bydlení individuální s možností výstavby rodinných domů s ubytováním, dále, oproti původnímu územnímu plánu, tentokrát celý, včetně té jeho části, která byla podle předchozího územního plánu plochou urbanistické zeleně, pozemek parc. č. 30/1 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazuje jako část přestavbové plochy P21 (obnova a dostavba komplexu Grand) do funkční plochy OK2 – občanské vybavení komerčního charakteru – ubytování s kapacitou nad 60 lůžek (hotely), atd. Vzniká tedy otázka, jak to ve skutečnosti s tvrzenou značně přečerpanou hustotou zástavby a naprostým vyčerpáním počtu staveb v posuzovaném území je? Odpověď na tuto otázku by mělo poskytovat odůvodnění žalovaného územního plánu, bez ohledu na to, že navrhovatel námitky proti konceptu ani návrhu žalovaného územního plánu nepodal. Nestalo se tak však.

Ve druhém návrhovém bodu navrhovatel tvrdil, že zrušení zastavění pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn žalovaným územním plánem je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně v rozporu s článkem 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle kterého je nucené omezení vlastnického práva možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Otázkou prokázání veřejného zájmu na tom, aby ze zastavitelného pozemku navrhovatele vznikla v podstatě nezastavitelná louka, se odpůrce v žalovaném územním plánu v potřebném rozsahu nezabýval, ačkoliv to bylo jeho zákonnou povinností. Podle navrhovatele odpůrce s pořízením územního plánu navíc spěchal, aby jej stihl schválit do konce roku 2011, protože pokud by nový územní plán nabyl účinnosti až v roce 2012, musel by za zrušení zastavění pozemků v řešeném území podle § 102 stavebního zákona, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2012, poskytnout náhradu. V posuzovaném případě se tedy navrhovatel náhrady za zrušení zastavění svých pozemků podle § 102 stavebního zákona v rozporu s Listinou základních práv a svobod domáhat nemůže.

Ve třetím návrhovém bodu navrhovatel tvrdil, že napadený územní plán je v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, stanovenými v § 18 odst. 1 až 3 a § 19 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Ocitoval jejich znění a tvrdil, že OOP tyto cíle nenaplní, což vyplývá již z té skutečnosti, že ruší zastavění pozemku, který je umístěn v zastavěném území obce a navíc v proluce mezi dvěma pozemky se stavbami stejného druhu, jako stavba, o jejíž povolení navrhovatel již déle jak pět let žádá. Funkční využití tohoto pozemku jako louka, na které lze umísťovat pouze travní porosty, stromořadí, remízy, keřové pláště, břehové porosty vodotečí a vodních ploch, účelové komunikace, pěší cesty a cyklistické a jezdecké stezky, včelíny, včelnice a dočasné oplocování pozemků s mladou výsadbou za účelem jejich ochrany, je proto zcela neodůvodněné a navíc nereálné, pokud vlastník tohoto pozemku na takové využití dobrovolně nepřistoupí. Za daného stavu lze tedy očekávat jediné, a sice to, že pozemek zaroste travou a nikdo se o něj starat nebude, protože podmínky k tomu, aby jej bylo možné využít v rozsahu, v jakém to předpokládá žalovaný územní plán, v daném území ani vytvořeny nejsou – o břehových porostech se v tomto místě hovořit nedá, žádný vodní tok zde není, pěší, cyklistické a jezdecké stezky nemají na co navázat a zbývají už jen porosty, které v tomto místě budou spíše, s ohledem na charakter okolní zástavby, na obtíž, než k užítu.

Odpůrce se cíli a úkoly územního plánování v územním plánu sice zabýval, a to v jeho odůvodnění v části označené písmenem „A – Vyhodnocení koordinace využívání území z hlediska širších vztahů v území“, „A.5 – soulad s cíli a úkoly územního plánování“ na str. 85 textové části, ale pouze obecně, když je v této části toliko konstatováno, že územní plán je v souladu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona, a následně potom pouze s odkazem na § 19 stavebního zákona odpůrce uvádí skutečnosti, které by toho měly být důkazem, ale díky tomu, že se jedná v podstatě pouze o obecné a důkazy nepodložené proklamace, nelze tuto část žalovaného územního plánu považovat za obsahově dostatečnou a přezkoumatelnou.

Otázky odůvodnění OOP poté navrhovatel rozebral ve čtvrtém návrhovém bodu. Uvedl, že náležitosti obsahu územního plánu stanoví § 43 odst. 6 stavebního zákona, vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, v platném znění, která v § 13 odst. 1 stanoví, že obsah územního plánu, včetně jeho odůvodnění je stanoven v příloze č. 7 této vyhlášky. Podle části II. této přílohy textová část odůvodnění územního plánu obsahuje, kromě náležitostí vyplývajících ze správního řádu a náležitostí uvedených v § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, zejména:

- a) vyhodnocení koordinace využívání území z hlediska širších vztahů v území, včetně souladu s územně plánovací dokumentací vydanou krajem,
- b) údaje o splnění zadání, v případě zpracování konceptu též údaje o splnění pokynů pro zpracování návrhu,
- c) komplexní zdůvodnění přijatého řešení a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení, zejména ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území,
- d) informaci o výsledcích vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území spolu s informací, zda a jak bylo respektováno stanovisko k vyhodnocení vlivů na životní prostředí, popřípadě zdůvodnění, proč toto stanovisko nebo jeho část nebylo respektováno,
- e) vyhodnocení předpokládaných důsledků navrhovaného řešení na zemědělský půdní fond a pozemky určené k plnění funkce lesa.

Podle § 53 odst. 5 stavebního zákona je součástí odůvodnění územního plánu zpracovaného pořizovatelem též vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území a vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch.

Protože navrhovatel spojuje dotčení svých práv s tím, že došlo žalovaným územním plánem ke zrušení zastavění pozemku v jeho vlastnictví a že se jedná o pozemek nacházející se v zastavěném území obce v proluce mezi dvěma pozemky, se stavbami stejného typu a druhu, zajímala ho odpověď na otázku, zda bylo zrušení zastavění tohoto pozemku skutečně nutné a z jakého důvodu. V odůvodnění

územního plánu se jí však nedobral, a proto konstatoval, že nemá předepsané náležitosti, když neobsahuje zejména komplexní zdůvodnění přijatého řešení a vybrané varianty, včetně vyhodnocení předpokládaných důsledků tohoto řešení, zejména pak ve vztahu k rozboru udržitelného rozvoje území, a neobsahuje ani správné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území ani vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch. Přesvědčivé a přezkoumatelné odůvodnění toho, proč žalovaný územní plán ruší zastavění pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn, z něho nelze zjistit. Vzhledem k tomu navrhovatel navrhoval územní plán zrušit.

II.

Vyjádření odpůrce

Odpůrce se vyjádřil k návrhu na zrušení OOP podáním ze dne 23. 1. 2013. Již v jeho úvodu zdůraznil, že žádný z navrhovatelem tvrzených důvodů nezákonnosti není relevantním pro závěr, na jehož základě by bylo možno OOP zrušit, popř. tvrzený zásah do subjektivních práv navrhovatele nemůže dosáhnout takové intenzity, aby byl důvodem pro zrušení napadaného územního plánu. Vzhledem k tomu se zrušením, byť i části napadeného OOP, zásadně nesouhlasil, neboť jej považuje za právně perfektní správní akt, jenž je v souladu s příslušnými právními předpisy.

Poté se již věnoval jednotlivým procesním a věcným otázkám. Předně nemožnosti zrušení územního plánu jako celku, což však pozbylo posléze aktuálnosti vzhledem k tomu, že navrhovatel svůj návrh v průběhu přezkumného řízení omezil jen na parcelu č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn. S ohledem na výsledek řízení přesto stojí za zmínku odkaz odpůrce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007 č.j. 2 Ao 2/2007-73, který v něm dovodil, že: *„Nejvyšší správní soud se při hodnocení zákonnosti změny územního plánu řídí zásadami proporcionality a zdrženlivosti a podle okolností konkrétní věci může zrušit i jen její část, pokud charakter napadaného aktu takovéto rozdělení umožňuje.“*

Odpůrce pokračoval, že jediným důvodem, proč navrhovatel podává předmětný návrh, je změna funkčního využití jeho pozemku parc. č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn z plochy č. III – komerčně rezidenční (dle dřívějšího územního plánu) na plochu KO – ostatní krajinná zeleň. Navrhovatel v něm prý vytýká napadenému OOP vše, co ho při jeho sepisu tzv. napadlo a čeho si při studiu napadaného OOP možná všiml, neuvádí však, a to v rozporu se základy správního soudnictví, jak tím měla být konkrétně zasažena jeho práva, či zda vůbec byla zasažena tvrzenými „vadami“ napadeného OOP.

Tato část vyjádření odpůrce k návrhu (bod III.) byla psána v době, kdy bylo žalobním návrhem navrhováno zrušení celého OOP, přičemž odpůrce v souvislosti s tím poukazoval na to, že takový to návrh nemůže odpovídat dotčení veřejných subjektivních práv navrhovatele a že ten je ani nevymezil. V těchto souvislostech se vyjadřoval k postavení navrhovatele coby veřejného žalobce, avšak v důsledku omezení žalobního petitu ztratila i tato část vyjádření odpůrce k návrhu své přiléhavosti. Po změně návrhu totiž zněl již petit na zrušení jen té části OOP, která reguluje funkční určení pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn ve vlastnictví navrhovatele.

Odpůrce dále namítal, že si navrhovatel nestřežil v procesu tvorby OOP řádně svá práva. V procesu přijímání a schvalování nového územního plánu města měl totiž svůj nesouhlas s funkčními změnami vyslovit prostřednictvím námitek, a tedy odpůrci umožnit se s těmito jeho výhradami seznámit a reagovat na ně v rozhodnutí o námitkách. Pokud tak neučinil a až nyní navrhovatel podává proti odpůrci návrh na zrušení OOP, pak by již k těmto námitkám o omezení vlastnických práv nemělo být přihlíženo. Poznamenal, že stejný názor vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2009, č.j. 9 Ao 2/2009-54, ve kterém je m.j. uvedeno: *„Námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námitky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.“*

V souvislosti s tvrzeným dotčením vlastnických práv navrhovatele odpůrce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č.j. 6 Ao 5/2011-43, v němž uvedený soud dovodil následující: *„V případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality, není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace.“*

Po uvedení shora popsanych, podle odpůrce nepřeklenutelných důvodů, pro které by měl být návrh zamítnut, vyjádřil se odpůrce ještě k námitkám dle návrhových bodů.

K záměru navrhovatele postavit si na předmětném pozemku rodinný dům a zhodnotit jej tak dle svých představ poznamenal, že tyto výtky by měly směřovat spíše proti převodci předmětného pozemku. Odkazoval dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž: *„Právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným, přičemž v sobě nepochybně implicitně zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat. Tento atribut vlastnického práva však nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci.“* a dále také že: *„Majitel pozemku nemá právní nárok na stanovení takových podmínek rozvoje plochy zahrnující pozemky v jeho vlastnictví, které by plně vyhovovaly jeho soukromoprávním zájmům.“* V těchto souvislostech odpůrce zmiňoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008-42, a ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42.

Dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č.j. 4 Ao 2/2008-42, následující: *„K podstatě navrhovatelových námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné především zdůraznit, že jakkoliv přijetí územně plánovací dokumentace nesmí vést k neodůvodnitelné ingerenci do stávajících práv vlastníků*

dotčených nemovitostí, nelze přehlédnout, že jeho úkolem je harmonizace a regulace rozvoje širšího územního celku. Pořizování územně plánovací dokumentace je tedy výrazem veřejného zájmu na naplnění cílů definovaných v § 18 nového stavebního zákona. Z tohoto důvodu je také rozhodování v tomto procesu (rozhodnutí o pořízení územního plánu, zadání územního plánu, schválení pokynů k zapracování do návrhu územního plánu, i vydání územního plánu či zamítnutí návrhu na jeho vydání) svěřeno zastupitelstvu příslušné obce; jde o výkon její samostatné působnosti (srov. § 6 odst. 5 nového stavebního zákona). Tyto výstupy (tedy i schválený návrh územního plánu) tak představují konkrétní podobu veřejného zájmu na prostorovém a funkčním využití území obce, na podobě její infrastruktury, na jejím dalším rozvoji, atd. Jsou výsledkem konsenzu, na němž se usnesli jednotliví zastupitelé reprezentující různé skupinové i individuální zájmy obyvatel obce. Nelze jistě rozumně předpokládat, že tento konsenzus představuje optimální (maximálně racionální) řešení, s nímž jsou srozuměny všechny osoby, kterých se dotýká. V praxi může jít i o rozhodnutí, která jsou výsledkem pouhé snahy jednotlivých zastupitelů o maximalizaci jejich vlastních (politických) funkcí a dokonce i rozhodnutí nesprávná, iracionální. Z tohoto důvodu je celý proces pořizování územně plánovací dokumentace podroben právní reglementaci, a to zejména stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. V těchto mantinelech se popsané rozhodování odehrává a úkolem soudu je tak pouze sledovat, zda se obec v rámci tohoto procesu pohybovala v jejích mezích. Soudu tedy nepřísluší určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, zda je toto využití optimální, atd. Zcela pregnančně je úloha soudu při přezkumu územně plánovací dokumentace vyjádřena v rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, kde je uvedeno, že "soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet".

Uvedený výklad je podle odpůrce nepochybně možné použít i pro proces přijímání napadaného OOP a pro změnu funkčního využití pozemků navrhovatele. Odpůrce při procesu pořizování napadeného OOP zvážil veškeré aspekty v území, zejména pak nadměrné zastavění novými stavbami a jeho snaha je jasně zřetelná z celého přijatého územního plánu města Špindlerův Mlýn, a to jak z textové části, tak i grafické.

Nelze podle něho také přehlédnout, neboť to bylo i jedním ze základních důvodů pro určení nového funkčního využití pozemku navrhovatele, že na území města Špindlerův Mlýn (již od června r. 2004) stále platí nařízení č. 1/2004, o stavební uzávěře, kterým se zakazuje provádění nových staveb či jejich změn zvyšujících počet ubytovacích kapacit (k tomu krajský soud poznamenává, že územní opatření o stavební uzávěře ze dne 18. 5. 2007, č.j. V-135/07, bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2007, č.j. 1 Ao 3/2007-61). Předmětnou stavební uzávěrou reagovalo město Špindlerův Mlýn na enormní nárůst ubytovacích kapacit a obytných budov na území města Špindlerův Mlýn, kdy výstavba na jakémkoliv místě a téměř na jakémkoliv pozemku, byla z titulu původního územního plánu města (pro benevolentní určení funkčního využití jednotlivých pozemků) povolována bez dalšího. V čl. 5 předmětného nařízení je pak stanovena možnost Rady města Špindlerův Mlýn v odůvodněných případech a po dohodě s dotčenými orgány státní správy, povolit výjimku z předmětného zákazu. Stavební uzávěra z roku 2004 je stále platná a aplikovatelná a ze strany

potencionálních stavebníků proto musí být na vymezeném území i nadále respektována v takové podobě, v jaké byla v roce 2004 přijata. Odpůrce má v úmyslu v tomto roce (2013) nařízení č. 1/2004, o stavební uzávěře na území města Špindlerův Mlýn, úplně zrušit.

Pokud navrhovatel zmiňoval pozemky, u kterých oproti jeho pozemku bylo funkční využití zachováno, anebo nově stanoveno, odpůrce uvedl, že se jedná o pozemky, kde bude docházet např. k dostavbám obslužných objektů nebo k provedení (dříve pravomocně povolených) doprovodných staveb. Neztotožnil se s navrhovatelem v tom, že by se tyto pozemky nacházely v těsném sousedství, neboť vzdálenosti nelze podle něho měřit vzdušnou přímkou, nýbrž po přístupných veřejných komunikacích.

Odpůrce dále uvedl, že i své pozemky, dříve určené k zastavění, mění na pozemky k plnění funkce sídelní zeleně, neboť si to faktická situace (hustota nové i stávající zástavby) na území města vynucuje. V nedávné době schválil změnu funkčního využití svého pozemku parc. č. 63/3 v kat. území Špindlerův Mlýn, když považuje nynější funkční využití pozemku (BM – bydlení městské) za nesprávné. Proto na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 19. 11. 2012 bylo schváleno usnesení č. 39/11/2012-Z, o pořízení změny č. 1 napadeného OOP v kat. území Špindlerův Mlýn z BM - bydlení městského na ZS.1 – ostatní sídelní zeleň s podílem vysoké zeleně.

I kdyby přitom bylo dáno jiné funkční využití pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn, stejně by jej nebylo možno použít pro stavbu zamýšlenou navrhovatelem. Jediná veřejná pozemní komunikace vede sice přímo pod pozemkem navrhovatele, avšak mezi ní a pozemkem navrhovatele se ještě nachází pozemek parc. č. 15/14, který je ve vlastnictví odpůrce. Přes tento pozemek nebyl navrhovateli přístup k jeho pozemku odpůrcem povolen, a proto jej nelze označit s odkazem na § 20 odst. 4 vyhl. č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území, za stavební. V případě povolování nových sjezdů je pak základem pro jejich povolení souhlas vlastníka komunikace tak, jak to je stanoveno v ust. § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Pro nesplnění podmínky stanovené v zákoně o pozemních komunikacích by tedy nový sjezd povolen nebyl a pozemek navrhovatele by nemohl být označen za stavební.

K námitkám uvedeným v bodu č. 2 návrhu odpůrce uvedl, že motivem odpůrce k přijetí napadeného OOP byla snaha o odstranění benevolentního povolování nových staveb podle původního územního plánu města a zrušení stále platné stavební uzávěry z roku 2004. A i kdyby to byla snaha motivovaná důvody, jež navrhovatel naznačoval, zajisté by mu nebylo možno vytýkat to, že jednal s péčí řádného hospodáře, který má ochraňovat veřejný zájem všech stálých občanů města Špindlerův Mlýn a případně i zabránit dalším výdajům z rozpočtu odpůrce na poskytování předmětných náhrad. K procesu rozhodování o přijetí územního plánu dále uvedl, že zastupitelé města Špindlerův Mlýn jsou osoby, které byly zvoleny v řádných volbách jako reprezentanti stálých obyvatel s tím, aby obdobné názorové smyšlení dostávaly svým hlasováním na zasedání zastupitelstva města do reality a tím společně utvářely další rozvoj města Špindlerův Mlýn.

V těchto souvislostech odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č.j. 4 Ao 2/2008 – 42, a ze dne 18. 7. 2006, č.j. 1 Ao 1/2006-74, z něhož citoval:

„Stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování (srov. § 1 a § 2 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona) je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Co mu však přezkoumávat přísluší, je, zda změnu územního plánu přijal pravomocí nadaný a kompetentní orgán a zda přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem.“

Dle názoru odpůrce, který je prezentován především napadeným OOP, je nové funkční využití pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův Mlýn správné, a to vzhledem k funkčnímu využití řešeného území a cílům, které si v něm odpůrce stanovil. V žádném případě nezasahuje nadměrným způsobem do vlastnických práv navrhovatele nebo jeho práv chráněných ústavním pořádkem, jak navrhovatel uvádí. K tomu citoval z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č.j. 1 Ao 1/2009-120, následující: *„Územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotyční vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu.“*

K uvedeným námitkám dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 8/2011-74, týkající se změny funkčního využití pozemku, v němž se uvádí: *„Vlastník pozemku není opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemku odpovídá dosavadním faktickému způsobu jejich užívání. Skutečnost, že pořizovatel napadeným opatřením obecné povahy nezměnil reálný stav užívání pozemku, ani že nezměnil účelové určení pozemku tak, aby na něm mohla proběhnout výstavba podle představ vlastníka pozemku, nemůže být kvalifikováno jako nezákonnost, neboť to je projevem procesu územního plánování, které je výrazem práva obce na samosprávu.“*

K námitkám v bodech č. 3 a č. 4 návrhu odpůrce již jen uvedl, že je považuje za nedůvodné a že navrhovatel nekonkretizoval, jak byl omezen nebo ohrožen v nich vytýkanými vadami napadeného OOP.

Vzhledem k tomu odpůrce navrhoval, aby krajský soud návrh na zrušení OOP jako nedůvodný zamítl.

III.

Replika navrhovatele

Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel replikou ze dne 11. 2. 2013. Uvedl v ní, že Krajský soud v Hradci Králové již dvěma rozsudky zrušil části napadeného OOP pro jejich rozpor s právními předpisy. Vyjádřil srozumění s tím, že bude zrušena pouze ta část OOP, která se týká přímo pozemku parc. č. 15/13 v k. ú. Špindlerův

Mlýn. Zdůraznil, že podstatou věci je námitka, že k určení jiného funkčního využití pozemku došlo bez řádného odůvodnění a bez opory v cílech a úkolech územního plánování, ve větší, než nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem s náznaky libovůle. V ostatním se odkázal na podaný návrh.

IV.

Duplika odpůrce

V duplice k tomu ze dne 14. 5. 2013 odpůrce uvedl, že byť již nadepsaný krajský soud dvěma předchozími rozsudky zrušil části napadeného OOP, tak že nelze aplikovat závěry z těchto předešlých řízení a rozsudků v tomto řízení mezi navrhovatelem a odpůrcem, a to zejména z důvodu zcela odlišného skutkového základu věci a také proto, že právní důvody pro zrušení předmětných částí napadeného OOP, uváděné v předešlých soudních řízeních, nejsou v tomto řízení přítomny či navrhovatelem namítány. V tomto přezkumném řízení by tedy měl krajský soud vycházet z obsahu návrhu podaného navrhovatelem a řízení vést a pohlížet na ně jako na zcela individuální. Poznamenal, že z navrhovatelovy repliky je zřejmé, že některá tvrzení uváděná v návrhu jako jeho důvody, se navrhovatele bezprostředně nedotýkají, resp. nezasahují do jeho práv a za této situace by bylo relevantní brát v úvahu pouze ta tvrzení v návrhu, ze kterých by mohl vyplývat údajný zásah do práv navrhovatele. Znovu připomněl, že navrhovatel nebrojil proti návrhu územního plánu námitkami a nestřežil si tak řádně svá práva.

Pokud by měla být důvodem ke zrušení napadeného OOP námitka, že k určení jiného funkčního využití pozemku došlo bez řádného odůvodnění a bez opory v cílech a úkolech územního plánování, ve větší, než nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem s náznaky libovůle, měl mít odpůrce dle ustálené judikatury, v procesu přijímání napadeného opatření obecné povahy, možnost se s touto námitkou navrhovatele (resp. jeho soukromým zájmem) seznámit a adekvátně na ní reagovat, což se nestalo. Navrhovatel totiž žádné námitky v procesu přijímání OOP nepodal. V závěru dupliky se odpůrce pozastavoval nad vyjádřením navrhovatele v replice, z něhož by se dalo formálně dovodit, že pokud by odpůrce *„řádně odůvodnil změnu funkčního využití jeho pozemku.....pak by proti napadenému opatření obecné povahy ničeho nenamítal“*, (tím ovšem navrhovatel nepochybně myslel odůvodnění v souladu s jeho představami).

V.

První jednání krajského soudu

Krajský soud projednal návrh při jednání dne 21. 5. 2013. Navrhovatel se z účasti na něm předem omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Zároveň zúžil petit návrhu na zrušení pouze té části OOP, ve které byla pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn určena k funkčnímu využití jako ostatní krajinná zeleň. Odpůrce odkázal na svá předchozí písemná podání v dané věci, v nichž podrobně odůvodnil, proč považuje návrhová tvrzení navrhovatele za nedůvodná. Krajský soud poté přezkoumal návrh na zrušení OOP - části územního plánu Špindlerův Mlýn, v rozsahu týkajícím se pozemkové parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, zařazené do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb.,

soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

VI. Původní rozsudek krajského soudu

O výše uvedeném návrhu na zrušení části územního plánu rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. května 2013, č.j. 30A 1/2013-120. Odůvodnil jej následujícím způsobem:

„Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, za kterých může o návrhu na zrušení OOP (§ 101a s. ř. s.) jednat. Těmi jsou existence OOP, aktivní procesní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu. Zjistil, že o vydání územního plánu města Špindlerův Mlýn rozhodlo zastupitelstvo odpůrce na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, a to dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z. Tento územní plán jako OOP byl v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), oznámen veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrce dne 16. 11. 2011. Podle § 71 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 173 odst. 1 správního řádu proto nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Tento územní plán je tedy OOP, které bylo řádně vydáno a je účinné. Pravomoc zastupitelstva města vydat územní plán vyplývá z § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, napadené OOP tedy bylo vydáno orgánem, kterému zákon k takovéto formě výkonu veřejné moci svěřuje nezbytnou pravomoc, a to věcně i místně příslušným.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení OOP (jeho části) je ve smyslu § 101a odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným OOP. Procesní legitimace je tak založena na tvrzení o dotčení subjektivních práv navrhovatele OOP a tedy splnění jejích podmínek je dáno, tvrdí-li navrhovatel konsekventně a myslitelným způsobem možnost dotčení svých práv OOP. V dané věci je aktivní procesní legitimace navrhovatele spojena s jeho vlastnictvím pozemkové parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, přičemž ten spatřuje zkrácení na svých právech v tom, že oproti předchozímu územnímu plánu, podle něhož byla uvedená parcela zařazena ve funkční zóně III – komerčně rezidenční, ve které bylo možno při splnění dalších předpokladů realizovat celou řadu staveb (např. stavby občanské vybavenosti, bytové domy atd.), ji napadený územní plán zařadil do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň, v níž se jakákoliv výstavba nepředpokládá. Navrhovatel proti této změně brojí a nesouhlasí s ní. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani jeho kostrbaté vyjádření v závěru jeho repliky, na které odpůrce odkazuje s tím, jako by šlo navrhovateli jen o řádné odůvodnění dané změny a o nic více. To by se ovšem zároveň nepozastavoval např. nad tím, proč byla provedena změna funkčního určení parcely č. 15/13, která je ve stávající zástavbě v intravilánu obce. To by se nedomáhal povolení stavby rodinného domu na ní. Vzhledem k uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že navrhovatel měl aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení OOP (jeho části), když ten zcela nepochybně zasahuje do jeho právní sféry.

Splněna byla podle krajského soudu též podmínka formulace závěrečného návrhu. Krajský soud proto mohl konstatovat, že v přezkoumávané věci jsou podmínky řízení splněny.

Nosnou námitkou navrhovatelova návrhu bylo tvrzení, že uvedenou změnou ve funkčním určení poz. parc. č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, jejímž je vlastníkem spolu se svojí manželkou (SJM), byl zkrácen na svých vlastnických právech tím, že mu neumožňuje její využití v souladu s předchozím územním plánem. Důvody této změny nechápe, když předmětný pozemek je situován mezi již stávajícími stavbami a v odůvodnění územního plánu je nenašel. Navrhovatel proto namítal, že se odpůrce přezkoumatelným způsobem s provedenou změnou funkčního využití předmětného pozemku nevypořádal.

Krátce řečeno, navrhovatel je vlastníkem pozemku, který splňoval základní předpoklad k tomu, aby mohl legálně očekávat, že mu na něm bude právě zmiňovaná stavba rodinného domu povolena (viz dřívější územní plán), a tak říkajíc ze dne na den, po schválení napadeného územního plánu zastupitelstvem města, je sice stále vlastníkem téhož pozemku, ale může si na něm zřídit leda tak účelové komunikace, pěší cesty, cyklistické a jezdecké stezky, včelnice a včelíny a pěstovat travní porosty. Takovouto změnu nelze při rozumném uvažování kvalifikovat jinak, než jako zcela zásadní a skokovou a postup k ní vedoucí, bez řádného odůvodnění její potřeby, za nepřijatelný, neboť by odporoval i jen samotným cílům a úkolům územního plánování. Vytváření podmínek pro udržitelný rozvoj území a s ním spojené další atributy rozvoje obcí se však nevytváří skokem, nýbrž kontinuálně. Mohou samozřejmě nastat výjimečné situace, jež si vyžádají i zásadní změny v dosavadním pojetí rozvoje obcí, s ohledem na jejich společenské potřeby. V tom případě je však nezbytné se s nimi náležitým způsobem vypořádat, k čemuž ovšem v dané věci nedošlo.

Navrhovatel byl v průběhu procedury zpracování územního plánu v podstatě nečinný, když proti jeho konceptu ani návrhu žádné námitky neuplatnil. Za této situace vzniká legitimní otázka, má-li mít vlastník pozemku, dotčeného regulativy plynoucími z nového územního plánu do té míry, že již jej nebude moci využít dosavadním způsobem, právo znát důvody této změny přímo z textové části územního plánu, respektive z jeho odůvodnění? A to bez ohledu na to, zda v průběhu procedury tvorby územního plánu proti zamýšlené změně brojil námitkami či nikoliv. Krajský soud na ni odpovídá, že ano, když ze samotného názvu „opatření obecné povahy“ plyne, že jde o opatření pro širokou veřejnost, a že jeho obsah podléhá týmž požadavkům, kdy pouze při jejich naplnění lze mluvit o řádné správě věcí veřejných.

Jak již zmínil navrhovatel v návrhu, obsahové náležitosti územního plánu jsou stanoveny v § 13 vyhl. č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, v platném znění. Podle něho stanoví obsah územního plánu, včetně jeho odůvodnění, příloha č. 7 citované vyhlášky. Z ní je pak patrné, že textová část odůvodnění územního plánu musí obsahovat náležitosti vyplývající ze správního řádu. O které náležitosti se může jednat, to vyplývá z ustanovení § 174 odst. 1 správního řádu. V něm se stanoví, že pro řízení o OOP platí obdobně ustanovení jeho části první a přiměřeně ustanovení části druhé. Tedy základní zásady činnosti správních orgánů (viz §§ 2 až 8 správního řádu) platí bezvýhradně (v nich je kladen zejména důraz na postup v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a dále požadavky šetřit práva nabytá v dobré víře, zasahovat do práv osob za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, za odpovídající mají řešení, které je v souladu s veřejným

zájmem a odpovídá okolnostem daného případu a dodržuje se požadavek, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly), ustanovení o správním řízení, v jehož rámci jsou stanoveny i náležitosti správního rozhodnutí, včetně požadavků na jeho odůvodnění, pak platí přiměřeně. Odůvodnění územního plánu musí dále obsahovat náležitosti uvedené v § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, jakož i další v něm příkladmo uvedené náležitosti, mimo jiné i komplexní zdůvodnění přijatého řešení. Součástí odůvodnění územního plánu zpracovaného pořizovatelem tak musí být rovněž vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch, výsledek přezkoumání územního plánu z hlediska cílů a úkolů územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území a další.

V uvedených souvislostech nelze též nevidět, že v přezkoumávané věci byl jeden územní plán nahrazen územním plánem druhým, že takovýto proces je nutno vnímat kontinuálně, s dlouhodobým výhledem, neboť každý územní plán je vždy příslibem daným politickou reprezentací obce veřejnosti, respektive každému subjektu působícímu na území města, který nelze jen tak měnit podle toho, kdo „je zrovna na radnici“. Krajský soud má proto obecně vzato za nepřijatelné, aby rozvoj území obcí a měst probíhal bez ohledů na minulé přísliby a očekávání. A má-li k tomu již dojít, musí být takové změny řádně odůvodněny. Jinými slovy, byla-li pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn novým územním plánem určena k jinému, diametrálně odlišnému funkčnímu využití, oproti předchozímu stavu, pak v něm musí být tato změna vysvětlena, odůvodněna. V souladu s principem právní jistoty má totiž každý, tedy i navrhovatel, právo znát důvody změn, jež se ho dotýkají, nemá-li se naše společnost dostat na úroveň dob minulých. Právě proto, a nejen proto, je nezbytné zásadní funkční změny v územních plánech odůvodnit naprosto přesně, jasně, určitě a srozumitelně, aby nebylo možno mluvit o zneužití práva a svévoli.

Vyhotovit odůvodnění územního plánu odpovídající výše uvedeným požadavkům správního řádu a stavebního zákona musí být pro pořizovatele běžnou rutinní prací. Pořizovatel územního plánu přeci musí znát navrhované změny, změny oproti dosavadnímu stavu, a pokud je vezme za své, je na něm, aby důvod změn řádně odůvodnil. Je to nejen vizitka jeho práce, ale i osvědčení toho, že postupoval správně, nehledě na to, jak uvedeno výše, jde o požadavek zcela zákonný a nelze jej spojovat jen s tím, zda v tom kterém případě byly uplatněny námitky či nikoliv.

Lze jistě rozumět tomu, že ne každé části územního plánu bude v jeho odůvodnění věnována stejná pozornost. Jsou ovšem věci, které pečlivé odůvodnění vyžadují a mezi ně zcela logicky patří právě změny, které se dotýkají vlastnických práv dotčených subjektů. Tak jako v daném případě navrhovatele. Uplatní-li subjekt proti navrhované změně námitky, není pochyb o tom, že v takovém případě musí být rozhodnutí o nich odůvodněno ve směru ke konkrétním pozemkům. Pokud subjekt v procesu tvorby územního plánu námitky neuplatní, pak se musí spokojit s odůvodněním směřovaným pouze k ploše, v níž se jeho nemovitosti nachází.

Krajský soud hledal v textové části územního plánu odůvodnění týkající se změny ve funkčním využití pozemkové parcely č. 15/13, nenašel je však, přičemž odpůrce v tomto směru ve svých vyjádřeních nijak nereagoval, nepředestřel krajskému soudu tu část OOP, kde by takové odůvodnění bylo. Jediné, co bylo

možno z územního plánu zjistit, bylo to, že se předmětná parcela nachází mezi stabilizovanými plochami pro bydlení a že podle grafické části územního plánu byla zařazena do ostatní krajinné zeleně. Jaké konkrétní důvody však k tomu vedly právě v tomto místě, to již z územního plánu zjistit nelze. Tato skutečnost je o to závažnější, že v jiných částech města ji územní plán, a to vzdor proklamacím o nutnosti výstavbu omezit, připouští. Je přitom zcela nerozhodné, jak jsou tyto lokality od sebe vzdálené, jde o to, že v případě neodůvodnění těchto změn, a to je realita napadeného územního plánu, lze skutečně mluvit o diskriminaci a svévoli. Za odůvodnění záměrů a cílů územního plánu přitom nelze považovat jeho bezobsažná konstatování, jako např.:

„ÚP se snaží o navrácení lázeňského charakteru města (volné louky, návrh parků, veřejných prostranství, zeleně, regulace výstavby).“

Na otázku, zda tedy musí územní plán obsahovat ve svém odůvodnění důvody provedených změn oproti předchozímu stavu, došlo-li ke změně účelového určení pozemku do té míry, že již na něm dotčený subjekt nemůže realizovat záměry do té doby souladné s veřejným zájmem či nikoliv, odpovídá krajský soud, že ano. V přezkoumávané věci ale územní plán v tomto směru odůvodněn vůbec není, a proto nezbylo, než zkonstatovat, že jeho odůvodnění je nepřezkoumatelné, což ve svém důsledku znemožňuje přezkum i dalších návrhem nastolených otázek – námitek, zejména otázky přiměřenosti napadené právní regulace. Na této nepřezkoumatelnosti nemůže nic změnit ani odpůrcem zmiňovaná stavební uzávěra z roku 2004, neboť ta se náležitostmi napadeného OOP nezabývá, nehledě na to, že o ní není ve schváleném územním plánu města Špindlerův Mlýn ani zmínka. Bez významu jsou i stesky odpůrce nad tím, jakým benevolentním způsobem byla výstavba ve Špindlerově Mlýně povolována. Vždyť byla povolována Městským úřadem Špindlerův Mlýn. Pokud však v období před schválením územního plánu ve Špindlerově Mlýně byla výstavba povolována, jak říká odpůrce, „bez dalšího“, dělo se tak nepochybně pod patronací Městského úřadu Špindlerův Mlýn, respektive odpůrce, a o to více lze rozumět námitkám navrhovatele. Odpůrce ve svém vyjádření říká, že OOP v žádném případě nezasahuje nadměrným způsobem do vlastnických práv navrhovatele, neříká však již, jak k takovému závěru došel. Jeho vyjádření k návrhu je tak přes zjevnou snahu ještě dodatečně odůvodnit územní plán, samo o sobě konkrétními fakty neodůvodněné. O skutečně „principiálním“ přístupu k dané věci pak svědčí odpůrcovo vyjádření ohledně přístupu k pozemku parc. č. 15/13 z veřejné pozemní komunikace. Řešení těchto otázek totiž do procedury tvorby územního plánu vůbec nepatří, neboť jsou řešeny až v konkrétním povolovacím, běžně územním, řízení. Navrhovatel by se zřejmě nedočkal jiného řešení ani v případě podání námitek proti návrhu územního plánu.

Odpůrce se k návrhu vyjádřil podrobným, nicméně obecným způsobem. Často přitom odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud nikterak nezpochybňuje, nicméně musí konstatovat, že byla předkládána nepřipadným způsobem směřujícím k dosažení cíle odpůrce. Často se je třeba jen domýšlet, co kterým judikátem odpůrce vůbec zamýšlel. Zvláště když jeho vyjádření jsou velmi obecná a vůbec ne již podložená výstupy z územního plánu samotného. Odpůrce např. na straně šesté dole svého vyjádření cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu pasáž, v níž se uvádí, že: „V případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality

není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace.“ Byť tím odpůrce zřejmě sleduje něco jiného, pro krajský soud je to pouze potvrzení toho, že by se v pátém kroku přezkumu OOP nemohl zabývat testem proporcionality, když tak neučinil odpůrce sám. Ten totiž namísto toho odůvodňuje své postupy silovými prohlášeními o tom, že patří do jeho pravomoci rozhodovat o uspořádání území, že majitelé pozemků nemají právní nárok na stanovení podmínek rozvoje svých pozemků dle svých představ, prostě absolutizuje a odůvodňuje těmito jinak uznávanými principy přijatá rozhodnutí v proceduře tvorby a schválení územního plánu. Tak tomu ovšem není a být nemůže, když každý z uvedených principů má své meze. Ty však odpůrce v důsledku obecnosti územního plánu vůbec nevymezil.

Odkazy odpůrce na judikaturu Nejvyššího správního soudu celou věc jen znepráhlednily. Tak odpůrce dále na straně sedmé svého vyjádření uvádí, že se vlastník pozemku nemůže domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci, jeho zhodnocení. Navrhovatel se však ničeho takového nedomáhal a byl to naopak odpůrce, jenž mu předmětný pozemek parc. č. 15/13 jeho změnou ve funkčním určení znehodnotil. Citoval-li pak odpůrce z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ao 2/2008, že úkolem územního plánu je harmonizace územního celku, že v praxi může jít i o rozhodnutí, která jsou výsledkem pouhé snahy jednotlivých zastupitelů o maximalizaci jejich vlastních politických funkcí a dokonce i rozhodnutí nesprávná, s tím, že výklad v něm uvedený je aplikovatelný na daný případ a že zvážil veškeré aspekty v území (viz strana osmá uprostřed vyjádření odpůrce), pak by bylo na místě též citovat ty pasáže územního plánu, kde pravdivost těchto tvrzení lze ověřit. Které jsou to aspekty, jak byly hodnoceny? Krajský soud je v územním plánu nenašel, když za ně nepovažuje všeobecné a nic neříkající formulace, kopírující obecné požadavky stavebního zákona na obsah územních plánů.

Stěžejní námitkou návrhu bylo tvrzení, že provedená změna nebyla konkrétně odůvodněna, když navrhovatel nenašel na otázku, proč k této změně došlo, proč byl takto dotčen ve svých právech, odpovídající vysvětlení. Odpůrce byl jiného názoru, přičemž ten odůvodňoval v jiných obdobných věcech (např. návrhu na zrušení územního plánu Špindlerův Mlýn podaný J. G.) následujícími výňatky z OOP (krajský soud si musí takto vypomoci v argumentaci o nepřezkoumatelnosti OOP, když odpůrce v této věci na podporu svých stanovisek o perfektnosti tohoto aktu neuvedl z územního plánu ničeho). Odpůrce odkazoval na tyto části územního plánu:

VÝROKOVÁ ČÁST

1. V části **B. Koncepce rozvoje území obce, ochrany a rozvoje jeho hodnot** (na str. 6 a násl. napadeného opatření obecné povahy)

- B.1. Koncepce rozvoje území obce:

Špindlerův Mlýn se bude rozvíjet jako vzdušné lázně v Krkonošském národním parku a město s významným uplatněním krajinného zázemí. Špindlerův Mlýn bude podporovat rekreační využití celého správního území s respektem k přírodním hodnotám.

- B.2. Hlavní cíle ochrany a rozvoje hodnot:

Územní plán v zájmu ochrany a rozvoje přírodních hodnot území navrhuje provázání zastavěného a zastavitelného území s krajinou v okolí sídel stabilizací ploch ÚSES a ploch sídelní zeleně a rozvojem parků ve Špindlerově Mlýně a stagnaci počtu objektů k bydlení a individuální rekreaci.

Územní plán v zájmu ochrany a rozvoje civilizačních hodnot území využívá stávající kapacitní technické vybavenosti pro rozvoj města v oblasti bydlení, výroby a služeb a navrhuje doplnění technické vybavenosti v sídlech určených k dalšímu rozvoji.

Územní plán v zájmu ochrany a rozvoje urbanistických hodnot a architektonických hodnot území navrhuje funkční využití ploch, které je v souladu s ochranou přírodních a kulturních hodnot území

2. V části C. Urbanistická koncepce, vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně (na str. 7 a násl. napadeného opatření obecné povahy)

- C.1. Urbanistická koncepce:

Chrání krajinné a přírodní hodnoty správního území. Usiluje o vyrovnaní existujícího nepoměru mezi ubytovacími kapacitami města a rekreační únosností a možnostmi krajiny. Výrazně omezuje nárůst ubytovací kapacity města.

- C.3. Systém sídelní zeleně (str. 27 a 28 napadeného opatření obecné povahy):

Systém sídelní zeleně je založen na vzájemné propojení ploch lesů v navazujícím krajinném území a stávajících parkových ploch a ploch stávající vysoké zeleně s plochami navrhovaných parků a městské zeleně na veřejných prostranstvích, stromořadími podél silnic a nábřeží v zastavěném území města a sídel. POZN: K uvedenému odpůrce poznamená, že na podstatné části pozemku Navrhovatele parc.č. 87/1 v k.ú. Špindlerův Mlýn se nachází vysoká zeleň, což je patrné i z předkládané ortomapy.

3. V části E. Koncepce uspořádání krajiny (na str. 36 a násl. napadeného opatření obecné povahy)

- E.1. Návrh uspořádání krajiny:

Správní území města vykazuje vysoké krajinné a přírodní hodnoty (krajinný reliéf, voda, fauna a flora), které jsou obecně vnímané, historicky respektované a legislativně chráněné. Ze zařazení území do KRNAP a EVL Krkonoše vyplývá nadřazená zákonná ochrana přírodních a krajinných hodnot řešeného území. V

řešeném území je zásadní a velmi obtížné hledání poměru vzájemné vyváženosti rekreačního využívání krajiny s ochrannou funkcí krajiny. **Všechny dostupné zdroje informací (statistika města, studie Ecosign, územně analytické podklady, vlastní průzkumy) jednoznačně dokládají značné přetížení kapacity „údolí“, tj. ubytovacích kapacit města oproti kapacitám „svahů“, tj. rekreačních možností okolní krajiny. Vzhledem k objektivně prokázanému existujícím nepoměru mezi ubytovacími kapacitami města a rekreačními možnostmi krajiny a z důvodu ochrany základních hodnot přírodního prostředí není podporován další nárůst ubytovacích kapacit.** V zájmu ochrany okolní krajiny a přírodních hodnot území je rozvoj města a zástavby přednostně orientován na přestavbové plochy uvnitř města (především v centrální části města a technické zóně) s drobným doplněním (zahuštěním) zástavby v Bedřichově. Rozvoj zástavby v ostatních sídlech s vyšší krajinnou hodnotou (Sv. Petr, Přední Labská) je návrhem ÚP velmi omezen. V blízkém okolí města nejsou navrhovány nové zastavitelné plochy, naopak jsou (v míře přípustné z hlediska ochrany přírodních a krajinných hodnot) navrhovány nové plochy pro celoroční rekreační využití příměstské krajiny (cesty, pěší stezky, lyžařské trasy, sjezdové tratě) pro širší spektrum rekreačních příležitostí.

ODŮVODNĚNÍ

4. V části A. Vyhodnocení koordinace využívání území z hlediska širších vztahů v území (na str. 81 a násl. napadeného opatření obecné povahy)

- A.2. Soulad s politikou územního rozvoje ČR:

Zpracovaný návrh je v souladu s "Politikou územního rozvoje ČR", schválenou usnesením vlády České republiky pod č. 929 dne 20.7.2009. Návrh plní touto politikou stanovené „Republikové priority územního plánování pro zajištění udržitelného rozvoje území“ dle kapitoly 2 Politiky územního rozvoje ČR (PÚR). **Návrhem jsou plněny všechny níže uvedené požadavky:** 1) vytvářet předpoklady pro dosažení vyvážených podmínek udržitelného rozvoje území v koordinaci s ochranou přírody a krajiny, 5) **vytvářet podmínky pro zajištění jak zájmů ochrany přírody, tak zájmů ekonomických a sociálních.**

- A.3. Soulad s územně plánovací dokumentací vydanou krajem:

Ze zásad územního rozvoje Královéhradeckého kraje, které byly vydány 8. září 2011 vyplývají pro řešené území tyto požadavky:

- SOB 7 - specifická oblast Krkonoše – Jizerské hory
- Na území Krkonošského národního parku a jeho ochranného pásma vytvářet územní podmínky pro zachování a **zvyšování biologické rozmanitosti území a ekologických funkcí krajiny.**
- Vytvářet územní předpoklady pro dosažení vyvážených podmínek **udržitelného rozvoje území, zejména v koordinaci s ochranou přírody a krajiny.**
- **Plochy změn využití umísťovat především ve vazbě na zastavěné území a při jejich vymezení se řídit stávajícími i potenciálními přírodními hodnotami území.**

- A.5. Soulad s cíli a úkoly územního plánování:

Územní plán je zpracován v souladu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a § 19 zákona 183/2006 Sb. Soulad navrženého řešení s cíli a úkoly územního plánování dle ustanovení § 19 zákona 183/2006 Sb.:

- **vtažení přírodních prvků do městské zástavby, zejména ve formě městských a rekreačních parkových ploch v návrhových a přestavbových lokalitách,**
- **stagnace a zamezení další výstavby apartmánových domů,**
- **provázání zastavěného a zastavitelného území s krajinou v okolí sídel stabilizací ploch ÚSES a ploch sídelní zeleně.**

- F.II. Shrnutí přínosu územního plánu k vytváření podmínek pro předcházení zjištěným rizikům ovlivňujícím potřeby života současné generace obyvatel řešeného území a předpokládaným ohrožením podmínek života generací budoucích (na str. 97 a násl. napadeného opatření obecné povahy)

Souhrnně byly identifikovány následující hlavní klady (+) a zápory (–) realizace ÚP pro vyváženost vztahů územních podmínek udržitelného rozvoje území:

- + **Návrh ÚP se snaží o navrácení lázeňského charakteru města** (volné louky, návrh parků, veřejných prostranství, **zeleně**, regulace výstavby).
- + **Návrh ÚP má vliv na snížení hrozeb narušení přírodního prostředí neregulovanou výstavbou sjezdových tratí a rekreačního bydlení** a zamezením přestaveb horských bud na apartmánové rekreační bydlení
- **Návrh ÚP není schopen samostatně zmenšit (zrušit) trvalý enormní zájem o apartmánové bydlení jinak než přísnou regulací (zákazem).** Zájem o jejich výstavbu vyplývající z ekonomických zájmů developerů však neustále trvá.
- + **Návrh ÚP počítá nadále se zvyšováním (byť jen mírným) ubytovacích kapacit ve městě a s posilováním kapacit zimní rekreace,** což poněkud snižuje pozitivní přínos ke zmírnění rozdílů mezi zimním a letním sezónním využíváním území.
- **V řešeném území jsou již prakticky vyčerpány možnosti a rezervy pro další územní rozvoj, aniž by docházelo ke střetům s dalšími veřejnými zájmy (především ochrany přírody KRNAP, EVL a PO Krkonoše), tj. pro další období a generace bude stále problematičtější umísťování nových rozvojových lokalit (zbývá možnost přestaveb a rekonstrukcí).**

5. V části C. Kompletní zdůvodnění přijatého řešení (na str. 99 a násl. napadeného opatření obecné povahy)

- F.II. Shrnutí přínosu územního plánu k vytváření podmínek pro předcházení zjištěným rizikům ovlivňujícím potřeby života současné generace obyvatel řešeného území a předpokládaným ohrožením podmínek života generací budoucích (na str. 97 a násl. napadeného opatření obecné povahy)

Ze zařazení území do KRNAP a EVL Krkonoše vyplývá nadřazená zákonná ochrana přírodních a krajinných hodnot řešeného území. V řešeném území je zásadní a velmi obtížné hledání poměru vzájemné vyváženosti rekreačního využívání krajiny s ochrannou funkcí krajiny. Všechny dostupné zdroje informací (statistika města, studie Ecosign, územně analytické podklady, průzkumy) jednoznačně dokládají značné přetížení kapacity „údolí“, tj. ubytovacích kapacit města oproti kapacitám „svahů“, tj. rekreačním možnostem okolní krajiny. Navyšování rekreačních možností území a jeho okolí je přitom velmi omezeno zákonnými limity ochrany přírody a krajiny chránící základní hodnoty

území. Z důvodu objektivně prokázaného existujícího nepoměru mezi ubytovacími kapacitami města a rekreačními možnostmi krajiny a z důvodu ochrany základních hodnot přírodního prostředí není podporován další nárůst ubytovacích kapacit. Z důvodu ochrany okolní krajiny a přírodních hodnot území je rozvoj města a zástavby přednostně orientován ve vnitřních částech města na přestavbové plochy (především v centrální části města) s drobným doplněním (zahuštěním) zástavby a Bedřichově. Rozvoj zástavby v ostatních sídlech (Sv. Petr, Přední Labská) je návrhem ÚP velmi omezen z důvodu ochrany přírodních a krajinných hodnot území. V blízkém okolí města nejsou navrhovány nové zastavitelné plochy, naopak jsou (v míře přípustné z hlediska ochrany přírodních a krajinných hodnot) navrhovány nové plochy pro celoroční rekreační využití příměstské krajiny (cesty, pěší stezky, lyžařské trasy, sjezdové tratě) a pro širší spektrum rekreačních příležitostí.

- C.3. Urbanistické analýzy

Urbanistická analýza vzhledu a charakteru města Špindlerův Mlýn:

Neuspořádaná urbanistická struktura postupné nekoncepční zahušťování zástavby, zejména v centru města.

Chybějící plochy zeleně (parky, pobytové louky, stromořadí podél komunikací, ozelenění parkovišť).

Problémy k řešení – letní období:

Rozšíření veřejné zeleně (parky, nábreží, pobytové louky, stromořadí).

- C.4. Způsob zajištění ochrany urbanistických a architektonických hodnot území a ochrany nezastavěného území

Urbanistické a architektonické hodnoty území a ochrana nezastavěného území je zajištěna celkovým řešením územního plánu, zejména důsledným uplatňováním:

- koncepce uspořádání krajiny, specifikované v kapitole E a koncepce sídelní zeleně, specifikovaná v kapitole C.3
- prostorových a funkčních regulativů ploch s rozdílným způsobem využití, specifikovaných v kapitole F. územního plánu; tyto regulativy umožňují v jednotlivých plochách umísťovat takové činnosti, které se doplňují, nejsou ve vzájemném rozporu a při jejich správném uplatnění eliminují možné konflikty uživatelů zastavěného a zastavitelného území.“

Tyto výňatky z OOP byly nepochybně vybrány v přesvědčení, že jsou to právě ony, co dávají povšechné odpovědi na důvody provedených změn novým územním plánem. Podle krajského soudu naopak na základě nich nezbyvá, než znovu konstatovat oprávněnost námitek navrhovatele ohledně neodůvodněnosti územního plánu. Vždyť jde skutečně o obecné a nic neříkající formulace, z nichž se nelze dozvědět nic konkrétního ve vztahu k lokalitě, v níž se parcela navrhovatele nachází, proč právě tam došlo ke změně ve funkčním – účelovém využití řešené plochy, v níž je i parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, v čem převažuje veřejný zájem nad zájmem vlastníků nemovitostí v daném území, kde má pozemek navrhovatel, jaké konkrétní hodnoty vedly k dané změně funkčního využití uvedeného pozemku, respektive plochy, neboť územní plán jednotlivé pozemky neřeší, v čem spočívá nalezená rovnováha mezi urbanistickými, ekologickými a ekonomickými požadavky

atd. Z pojmů v OOP uvedených nelze ani zjistit, co se jimi myslí, jaké hodnoty se chrání, viz např. „Chrání krajinné a přírodní hodnoty správního území.“ Jaké hodnoty se tím myslí, není však v OOP uvedeno, zda hustota obyvatel na km², v čem je nepoměr, není vymezena nerovnováha, a to ve směru k ploše, kde je předmětný pozemek navrhovatele. Z takto obecně koncipovaných proklamací ale není možno dovodit, proč by se omezovací, změnová opatření měla týkat právě pozemku v té či oné části města Špindlerův Mlýn. Takže OOP sice předpokládá omezení výstavby, vysvětlení konkrétního řešení však v něm však chybí. Např. tak zásadní požadavek, jako je soulad územního plánu s cíli a úkoly územního plánu je v OOP vyřešen opět jen několika obecnými požadavky (strana 85 OOP), které nenašly již další konkrétní odůvodněnou odezvu v něm.

Jelikož důvody zmiňované funkční změny u pozemkové parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn nebylo možno z napadeného OOP zjistit, nezbylo, než opakovaně i v závěru rozsudku zkonstatovat, že je nepřezkoumatelné, že z něho nelze zjistit přiměřenost právní regulace. Vzhledem k tomu nadepsaný krajský soud zrušil podle § 101d odst. 2 s.ř.s. napadené OOP v části, která je specifikována ve výroku I. tohoto rozsudku. Krajský soud je přesvědčen o tom, že má-li mít vůbec smysl ústavní princip práva subjektů na soudní ochranu, musí být i samotné OOP přiměřeným způsobem odůvodněno, zvláště je-li jím zasahováno do vlastnických práv osob, která jsou garantována ústavním pořádkem. Při nerespektování tohoto požadavku by se totiž také dalo říci, že si pořizovatel územního plánu, potažmo zastupitelstva obcí, mohou dělat, co se jim zlíbí. Takové odůvodnění však v napadeném územním plánu chybí, což je v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů (viz §§ 2 až 8 správního řádu), které musí prolínat celým územním plánem, jak již vysvětleno výše.

Tento rozsudek nezpochybňuje právo odpůrce na samosprávu, nýbrž je o tom, že i samosprávu je nutno vykonávat způsoby odpovídajícími principům dobré veřejné správy. Ostatně v nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 10.2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, se uvádí, že podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať již plynoucí z normativního právního aktu (např. z obecně závazné vyhlášky, jako v daném případě) nebo z aktu aplikace práva. V projednávané věci nelze nevidět, že navrhovatel jednal fakticky na základě veřejného příslibu, jenž mu plynul z minulého územního plánu, tj. územního plánu sídelního útvaru města Špindlerův Mlýn, k jehož zániku došlo nepřezkoumatelným způsobem, když odpůrce absolutizoval, a to zcela ve svůj prospěch, jinak správné zásady, jako že je jen jeho výsostnou pravomocí rozhodovat o obsahu územního plánu či že vlastník pozemku nemá právní nárok na jeho funkční určení dle svých představ. Právě v souvislosti s tím a proto chybí v odůvodnění územního plánu důvody změny ve funkčním určení plochy, v níž se parcela č. 15/13 nachází, podklady pro ni, úvahy, jakými se odpůrce řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Není z něho tak seznatelné, proč odpůrce k uvedené změně přistoupil právě v daném případě a nikoliv naopak v případě svého pozemku parc. č. 63/3, tedy hned vedle, což je zvláště záležející. A nic na tom nemůže změnit fakt, že odpůrce najednou prozřel a chystá se tento stav změnit.“

Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

Proti výše uvedenému rozsudku podal odpůrce kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2014, č.j. 6 AOs 3/2013-29, tak, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. května 2013, č.j. 30A 1/2013-120, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvody, které ho k tomuto postupu vedly, uvedl pod body 10 až 22 odůvodnění uvedeného rozsudku takto:

„Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval otázkou, zda vůbec může být osoba, která během přípravy územního plánu nepodala námitky ani připomínky, procesně legitimována k tomu, aby územní plán po jeho schválení napadla ve správním soudnictví. Tuto otázku vyřešil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 Ao 2/2010 - 116 ze dne 16. listopadu 2010, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS. Jednoznačně zde dospěl k závěru, že samotná procesní pasivita navrhovatele ve fázích přípravy opatření obecné povahy nemůže vést k tomu, že by soud jeho návrh automaticky zamítl pro nedostatek procesní legitimace. Z tohoto pohledu tedy krajský soud postupoval správně, když návrh věcně projednal. Potíž je však v tom, že krajský soud přistoupil k posouzení podaného návrhu tak, jako by nepodání námitek či připomínek nehrálo při posouzení úspěšnosti návrhu prakticky žádnou roli, tedy jako by navrhovatel za žádných okolností nemohlo jít k tíži. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu však vyplývá pravý opak – navrhovatel, který opomněl brojit proti opatření obecné povahy během jeho přípravy, může být s návrhem na jeho zrušení úspěšný jen výjimečně, pokud jeho procesní pasivita vyplývala z objektivních okolností nebo pokud nezákonnosti, na něž poukazuje, jsou zásadního rázu a mají dopad na veřejné zájmy.

Již rozšířený senát ve výše citovaném usnesení vysvětluje, že jeho rozhodnutí je motivováno zejména obavou, aby příliš přísné podmínky návrhové legitimace nevedly v některých procesních situacích k nesprávným konečným závěrům o věci samotné. Jako příklady uvádí řadu situací, kdy by pro navrhovatele bylo vzhledem k okolnostem mimořádně těžké či dokonce nemožné své výhrady ke zvolenému řešení během procesu pořizování územního plánu uplatnit (srov. odstavce 18 až 21 citovaného usnesení). Rozšířený senát však zdůraznil, že *„pokud účastník ... mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili.“* Řízení před soudem podle rozšířeného senátu *„není nástrojem rozhodování věcných sporů o využití území; tyto spory zásadně mají být vypořádány v řízení před správními orgány a s využitím příslušného instrumentária správního procesu. Soud proto při návrhu mířícím proti nesprávnosti přijatého řešení koriguje principiálně toliko ta pochybení, která znemožnila účastníkům procesu takových instrumentů využít“* (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).

Je tedy zřejmé, že rozšířený senát sice otevřel prostřednictvím procesní legitimace branku k soudnímu přezkumu i pro navrhovatele, kteří proti územnímu

plánu během jeho přípravy nebrojili, avšak na jejich legitimaci věcnou (tedy důvodnost jejich návrhu) musí mít tato skutečnost zpravidla fatální dopad, nepřesvědčí-li soud, že svá práva ve správním procesu z objektivních důvodů uplatnit nemohli. Rozšířený senát ponechal nedotčeny závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. listopadu 2009 č. j. 9 Ao 2/2009 - 54, publ. pod č. 2008/2010 Sb. NSS, jehož právní věta zní: *„Námítkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námítky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.“* Tyto závěry se totiž vztahují na věcnou legitimaci navrhovatele.

Z uvedených pozic vychází i další judikatura Nejvyššího správního soudu, která na závěry rozšířeného senátu navázala. Pro její systematické uchopení je však potřeba se nejprve vrátit do minulosti a připomenout, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. září 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98 vyvinul algoritmus přezkumu opatření obecné povahy, který sestává z pěti kroků: 1) přezkum pravomoci správního orgánu vydat opatření obecné povahy; 2) přezkum otázky, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); 3) přezkum otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; 4) přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska rozporu opatření obecné povahy (nebo jeho části) se zákonem (materiální kritérium); 5) přezkum obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality. Ačkoliv použitelnost tohoto algoritmu jako celku je dnes zčásti omezená v důsledku novely soudního řádu správního, která zakotvila vázanost soudu rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy (zákon č. 303/2011 Sb., srov. k tomu rozsudek ze dne 24. července 2013, č. j. 2 Aos 1/2013 - 138, část IV.2.b), z hlediska systematiky přezkumu opatření obecné povahy zůstává nadále inspirativní. Pro potřeby dalšího výkladu je třeba poukázat na to, že první čtyři kritéria zmíněného algoritmu se zabývají zákonností opatření obecné povahy (resp. procesu jeho přijetí), poslední kritérium pak „správností“ přijatého řešení ve smyslu výše citovaného usnesení rozšířeného senátu (viz zvýrazněná pasáž).

Judikatura Nejvyššího správního soudu následující po výše citovaném usnesení rozšířeného senátu dospěla k obecnějšímu poznatku, že zkoumat proporcionalitu řešení zakotveného v územním plánu může soud pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námítky či připomínky. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. října 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43 totiž *„není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují.“* V této kauze, která může být inspirativní i pro zhodnocení nyní posuzovaného

případu, Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl: „*Napadené opatření obecné povahy se nevypořádává s výhradami uvedenými v odborném posudku (bod 8) nebo nevysvětluje vedení koridoru přes všechny dotčené citlivé oblasti (bod 6). Odpůrce se však s těmito výhradami nevypořádává proto, že je navrhovatelé včas nevznegli, tyto výhrady mu nebyly ve stanovené době a stanovenými procedurami předloženy.*“ Nejvyšší správní soud zde také poukázal na svou předchozí judikaturu, podle níž „*obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území ... je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci (srov. bod 114 rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010 - 103). Nejvyšší správní soud poukázal ve své předchozí judikatuře i na to, že se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007 - 73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.*“

Uvedené obecné zásady, kterými soudní moc sama sebe omezuje v příliš aktivistickém zasahování do práva na samosprávu, podporuje i nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. května 2013, na nějž poukázal ve své kasační stížnosti odpůrce. Zde Ústavní soud v případě, kde se dokonce navrhovatel aktivně procesu přípravy územního plánu účastnil, uzavřel: „*Požadavky, vznášené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřípustný zásah do práva na samosprávu.*“ Samozřejmě nelze při hodnocení významu tohoto nálezu přehlížet ani odlišné stanovisko, které k rozhodnutí připojil předseda senátu Vladimír Kůrka.

Lze tedy shrnout, že pokud navrhovatel námitky ani připomínky v rámci přípravy územního plánu nepodal, soud se otázkou proporcionality přijatého řešení zabývat nemůže. Rozhodoval by o dané otázce „v první linii“, a nahrazoval tak činnost pořizovatele územního plánu. Jinak řečeno, „*pokud účastník řízení bez objektivních důvodů neuplatní řádně své námitky, sám se tímto nedůsledným přístupem zbavuje možnosti, aby jeho námitky byly náležitě vypořádány orgánem přijímajícím napadené OOP a aby poté o zákonnosti takového vypořádání rozhodl soud*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. září 2013, č. j. 8 AOs 2/2012 - 59, obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. srpna 2012, č. j. 1 Ao 1/2010 - 264, odstavec 161).

Ke zrušení opatření obecné povahy však může soud přikročit i přes procesní pasivitu navrhovatele tehdy, pokud převáží důvody pro zrušení nad právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny (rozšířený senát měl podle všeho ve výše citovaném usnesení na mysli ochranu dobré víry všech osob, jichž se územní plán dotýká a jež se procesu jeho přijímání účastnily, nikoliv např. jen sousedů pozemku, jehož využití určené územním plánem navrhovatel zpochybňuje). Závažné důvody

pro zrušení územního plánu představuje porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (srov. rozsudek ze dne 18. ledna 2011, č. j. 1 Ao 2/2010 - 185). Z tohoto náhledu vychází ve své judikatuře též Ústavní soud, který v nálezu sp. zn. I. ÚS 1472/12 ze dne 9. prosince 2013 uvedl: *„Namítali-li navrhovatelé v projednávané věci nezákonnost jimi napadeného opatření obecné povahy – a nikoliv pouze nepřiměřený zásah do svých chráněných zájmů – měl (se) Nejvyšší správní soud ... jejich námitkami věcně zabývat – za předpokladu, že by tím nebyla zatížena práva jiných subjektů.“* Pro další úvahy je podstatné uvědomit si, že závažné důvody pro zrušení územního plánu může soud zohlednit především v rámci třetího a čtvrtého kroku algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, kdy hodnotí územní plán z hlediska jeho zákonnosti (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2010 - 264).

Zda se o závažný důvod pro zrušení územního plánu jedná, je třeba posoudit s ohledem na veškeré relevantní okolnosti případu a snesené argumenty stran řízení. Typickým příkladem takovéto situace bude porušení ustanovení upravujících proces přijímání územního plánu takovým způsobem, že tím odpůrce navrhovateli fakticky znemožnil nebo významně ztížil uplatnění jeho práva podat námitky nebo připomínky (na tento typ nezákonnosti pamatuje již výše citované usnesení rozšířeného senátu). Nepůjde však o příklad jediný. Nejvyšší správní soud dovedl, že ony závažné důvody mohou spočívat i v porušení právních předpisů chránících významné veřejné zájmy, např. zájem na ochraně životního prostředí (srov. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 2/2010 - 185). Stejně tak Ústavní soud dospěl ve výše citovaném nálezu sp. zn. I. ÚS 1472/12 k obdobným závěrům, tedy že namítaný rozpor zásad územního rozvoje s územní energetickou koncepcí a s § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, může představovat nezákonnost opatření obecné povahy a není tedy otázkou „pouhé“ nepřiměřenosti zásahu do zájmů navrhovatele. Pro úplnost nutno podotknout, že Ústavní soud v tomto nálezu zmiňuje jako vadu napadeného opatření obecné povahy také přílišnou obecnost odůvodnění. Tuto výtku je ale nutno vnímat v kontextu skutkových okolností dané věci. Jednalo se totiž o nedostatečné ospravedlnění faktického zákazu určité (dokonce státem podporované) ekonomické aktivity – zde budování větrných elektráren – na území celého kraje. Zároveň měl odpůrce reálnou možnost odůvodnění tohoto svého kroku konkretizovat, neboť navrhovatel – zde jedna z dotčených obcí – sice námitky podat opomněl, avšak jiné obce námitky totožného obsahu mířící proti nezákonnosti zásad územního rozvoje jako celku podaly. Svou roli v posouzení věci Ústavním soudem sehrálo i to, že se Nejvyšší správní soud bez vysvětlení odklonil od názoru vyjádřeného v jednom ze svých předchozích rozsudků, který se taktéž týkal plošného zákazu budování větrných elektráren na určitém území.

Nahlédneme-li optikou dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu na posuzovaný případ, nelze než dát za pravdu stěžovateli. Navrhovatel hájí v tomto řízení svá soukromá práva, zejména právo vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), a zpochybňuje věcné řešení zvolené v územním plánu ohledně budoucího využití jeho pozemku p. č. 15/13. Jedná se tedy o „ryzí“ námitku mířící vůči proporcionalitě řešení týkající se konkrétního pozemku. Vůči územnímu plánu přitom navrhovatel v průběhu jeho pořizování žádné námitky ani připomínky neuplatnil. Krajský soud bez toho, že by jakkoliv zkoumal,

zda procesní pasivita navrhovatele během procesu pořizování územního plánu měla nějaké objektivní příčiny, územní plán zrušil pro nedostatky v jeho odůvodnění. Tím krajský soud v podstatě obešel výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, neboť nutí odpůrce, aby podrobně posoudil výhrady navrhovatele vůči správnosti zvoleného řešení, které navrhovatel vnesl poprvé až v žalobě, aniž by krajský soud buď: a) shledal procesní pochybení odpůrce takové intenzity, že znemožnilo navrhovateli bránit se včas proti zařazení svého pozemku do plochy „KO – ostatní krajinná zeleň“, nebo: b) dovedl závažnou nezákonnost územního plánu spočívající v porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (srov. výše citovanou judikaturu). Sama obecnost odůvodnění územního plánu takovýto případ zásadní nezákonnosti nepředstavuje. Odlišný náhled by snad byl možný v případě, že by odůvodnění územního plánu nedávalo o záměrech jeho zpracovatele jasnou představu ani v nejobecnější rovině a fakticky by tak zcela chybělo.

Odpůrce v textové části územního plánu vyjádřil záměr celkově omezit výstavbu na území města a tento záměr odůvodnil ochranou základních hodnot přírodního prostředí a zejména nepoměrem mezi rozsáhlými ubytovacími kapacitami města a dosud nevyčerpanými rekreačními možnostmi okolní krajiny. Ohledně přetíženosti údolí, v němž leží Špindlerův Mlýn, velkým množstvím již existujících staveb se přitom územní plán odvolává na řadu konkrétních podkladů (statistika města, studie Ecosign, územně analytické podklady atd.). Takové zdůvodnění v obecné rovině ob stojí, a to i s přihlédnutím k tomu, že se nejedná o změnu stávajícího územního plánu, ale o nahrazení původního územního plánu zcela novým. Již tím dává politická reprezentace najevo, že změny oproti dřívější koncepci mají být rozsáhlejší a že vlastníci pozemků by měli proces pořizování územního plánu bedlivě sledovat, což v nyní posuzovaném případě stěžovatel zjevně nečinil.

Obecnost odůvodnění územního plánu tudíž v daném případě nedosahuje takové intenzity, že by ji bylo možno považovat za závažné porušení procesních práv vlastníků nemovitostí ve Špindlerově Mlýně. Ze záměru města omezit další výstavbu na svém území jednoznačně vyplývá možnost, že u pozemků, jež byly určeny předchozím územním plánem k zástavbě, nový územní plán toto určení na základě výše uvedených obecných východisek změní. Platí to i o pozemku stěžovatele, který sice představuje proluku mezi dvěma samostatně stojícími stavbami, svou severovýchodní hranicí však navazuje na les obklopující Špindlerův Mlýn (lokalita Nad Lověnou). Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkovu právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy (jiná situace by byla, pokud by vlastník pozemku tento dosavadní potenciál využití svého pozemku úspěšně transformoval např. do podoby rozhodnutí o umístění stavby, které by pak bylo nutno při přípravě nového územního plánu zohlednit). Nelze zde pomíjet procesní pasivitu stěžovatele během přípravy územního plánu, jejíž důvody sice v kasační stížnosti naznačil, nicméně nijak svá tvrzení nedoložil. Na základě podané námítky či připomínky by samozřejmě byl pořizovatel územního plánu povinen zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy podrobně odůvodnit. Teprve v reakci na navrhovatelovu námitku tak mohl např. upřesnit, proč v určitém místě byla vymezena určitá funkční plocha, ačkoliv v sousedství byla vymezena jiná.

Bez toho, že by odpůrce dostal na základě podané námitky či připomínky možnost provést konkrétní zdůvodnění určité odlišnosti, nemůže soud z pouhé existence této odlišnosti bez dalšího dovozovat libovůli či nerovné zacházení s vlastníky pozemků. Nad rámec nutného odůvodnění nutno podotknout, že rozsudek krajského soudu je v tomto směru též poněkud nepřesný, neboť pozemek města p. č. 63/3, určený v napadeném územním plánu pro výstavbu, se zjevně nenachází „hned vedle“ navrhovatelova pozemku p. č. 15/13 – podle katastrální mapy nejenže spolu tyto dva pozemky nesousedí, ale dělí je vzdálenost více než 200 m.

Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti usnesení krajského soudu v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako důvodnou a usnesení krajského soudu zrušil. Krajský soud, vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu, posoudí návrh na zrušení části územního plánu města Špindlerův Mlýn znovu. Přitom vyjde zejména z toho, jaké důvody zapříčinily procesní pasivitu stěžovatele během procesu přípravy územního plánu. Jestliže tyto důvody nebudou prokazatelně vyplývat z objektivních okolností nezávislých na vůli navrhovatele, resp. z nezákonného postupu odpůrce během přípravy územního plánu, pak krajský soud vyhoví návrhu pouze v případě, že shledá konkrétní porušení kogentních procesních či hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy (viz výše odstavec 0 a násl. odůvodnění tohoto rozsudku).“

VIII.

Nová skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Z uvedeného je zřejmé, že Nejvyšší správní soud spojoval požadavky na rozsah odůvodnění určité části územního plánu (na rozdíl od krajského soudu) jednoznačně s otázkou, zda nové funkční řešení území bylo v procesu přípravy územního plánu napadáno dotčenými subjekty, či nikoliv. Rozsah odůvodnění opatření obecné povahy je tak závislý na jejich aktivitě či pasivitě. Jinými slovy, v případě uplatněných námitek je pořizovatel územního plánu povinen podrobně odůvodnit zařazení určitého pozemku do určité funkční plochy, v opačném případě nikoliv.

Krajský soud ve snaze dostat právnímu názoru Nejvyššího správního soudu proto opětovně projednal návrh navrhovatele při jednání dne 9. 6. 2015, aby zjistil, zda v přezkoumávané věci existují relevantní důvody, pro které byl navrhovatel „pasivní“ během procesu přípravy územního plánu, či nikoliv. Navrhovatel se k této otázce vyjádřil při jednání následovně.

Předně se odkázal prostřednictvím své zástupkyně na všechna svá dosud učiněná písemná podání v dané věci, včetně svého stanoviska ze dne 25. 5. 2015, založeného ve spisu krajského soudu sp. zn. 30A 42/2014 (jde o souběžně projednávanou věc, týkající se rovněž parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, avšak z pohledu její příslušnosti k zastavěnému území města, nikoliv funkčnímu určení). V těchto souvislostech navrhovatel založil do soudního spisu vyjádření Městského úřadu Špindlerův Mlýn, jeho odboru výstavby, ze dne 13. 9. 2006, v němž je uvedeno, že na parcele č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn lze podle územního plánu umísťovat rodinné domy, dále žádost svoji a své manželky ze dne 4. 3. 2011 o

stanovisko pořizovatele nového územního plánu k probíhajícímu řízení o povolení stavby rodinného domu na parc. č. 15/13, negativní stanovisko starosty města Špindlerův Mlýn ze dne 13. 4. 2011 k zamýšlené stavbě rodinného domu, čestné prohlášení I. F. ze dne 30. 4. 2015, podle něhož měl být navrhovatel ujišťován tehdejšími vedoucími stavebního úřadu panem Valešem o tom, že se nový územní plán nedotkne parcely č. 15/13 a výpis z e-mailové korespondence s Městským úřadem Špindlerův Mlýn. Zároveň krajskému soudu předložil přehled jednotlivých úkonů směřujících k Městskému úřadu Špindlerův Mlýn ohledně parcely č. 15/13, a to v časové posloupnosti od zakoupení tohoto pozemku Ú. v roce 2006 až do přijetí územního plánu.

Odpůrce k přednesu navrhovatele uvedl, že jím uváděné důvody pasivity jsou čistě subjektivní, nikoliv objektivní, když podstatou pro nepodání námitek byl jeho údajný omyl způsobený odpůrcem. Navrhovatel nebyl dostatečně aktivní a přitom měl stejně jako jiní adresáti daného opatření obecné povahy zákonem stanovenou možnost, jak se se zadáním i návrhem územního plánu seznámit a brojit proti němu zákonem stanoveným postupem. Navrhovatel však žádné námítky nepodal, přestože podle stanoviska pořizovatele územního plánu, které předložil sám navrhovatel, není žádoucí v dané lokalitě více zahušťovat zástavbu. Navrhovatel byl navíc zastoupen F., která ho měla vyzvat nebo sama nahlédnout do přijímaného územního plánu. Toto však neučinila a ani ho nevyzvala, aby úřední desku sledoval. Objektivní důvody pro nepodání námitek jsou podle odpůrce typicky takové, že adresát písemnosti byl např. v nemocnici či dlouhodobě mimo Českou republiku anebo na úřední desce žádná příslušná písemnost nevisela. Navrhovatel se spokojil s představou, že k žádné změně nemůže dojít, což je jednoznačným důkazem toho, že nedostatečně chránil svá práva a tato skutečnost by měla jít k jeho tíži. Pokud by totiž námítky uplatnil, pak by nebyl územní plán odůvodňován obecnými skutečnostmi, ale na jeho námítky by mohl odpůrce v procesu přijímání územního plánu reagovat, a to změnou územního plánu nebo zamítnutím námitek a dostatečným odůvodněním v rozhodnutí o námítkách. Podstatou podaného návrhu je však neproporционаlní řešení daného funkčního využití, kterou zdejší krajský soud s ohledem na pasivitu navrhovatele nemůže věcně zkoumat, tudíž nemůže územní plán podrobovat přezkumu z hlediska pátého kroku algoritmu přezkumu, tak jak stanovil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud. S ohledem na to odpůrce setrval na zamítnutí návrhu pro jeho nedůvodnost.

K dotazu soudu, zda by v případě úspěchu navrhovatele byla dotčena práva těch účastníků, kteří v průběhu zpracování územního plánu vystupovali aktivně a uplatnili své konkrétní námítky proti návrhu územního plánu, zástupce odpůrce uvedl, že: *„Vlastnická práva těchto osob by dotčena nebyla, ale byl by tím popřen celý zákonem stanovený postup pro přijímání územního plánu a uplatňování námitek proti jeho obsahu stanoveným způsobem a v daných lhůtách. V důsledku toho by mohl kdokoliv napadat územní plán, ačkoliv pořizovatel neměl možnost na takovou výhradu vůbec reagovat.“*

K dotazu soudu, proč nebyla povolena výstavba na pozemku navrhovatele, který se nachází na samém okraji obce oproti tomu, že byla povolena výstavba na pozemcích, které se nacházejí podstatně blíže centru obce, starosta města (odpůrce) uvedl: *„Pokud jde o plochy P21, P26 a P27, jedná se o plochy, které v době vyhotovení územního plánu byly již zastavěny a probíhala na nich rekonstrukce. Pokud jde o plochy N29 a N30, v částech označených BM a BI, tak plocha BM*

představuje městské bydlení, kde se počítalo s výstavbou městských bytů pro stabilizaci místního obyvatelstva. Plocha B1 představuje plochu bydlení individuálního pro výstavbu rodinného domu do max. zastavěné plochy 150 m². Konkrétně jde o pozemek pana G., který měl platné stavební povolení na stavbu rodinného domu. V současné době se na pozemku nachází garáž.“

K dotazu soudu, zda navrhovatel může předložit doklady o průběhu jím zmiňovaného územního řízení, týkajícího se výstavby jeho rodinného domu, zástupkyně navrhovatele uvedla, že tyto podklady má navrhovatel k dispozici, ale nikoliv při dnešním jednání. Mohl by je tedy předložit soudu dodatečně. Za tím účelem navrhovala odročit jednání na den 16. června 2015, který byl již předtím stanoven dnem vyhlášení rozhodnutí v souběžně projednávané věci vedené pod sp. zn. 30A 42/2014. Krajský soud tomuto návrhu nevyhověl s odůvodněním, že má k dispozici, co by součást správního spisu, rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 10. 3. 2014, č. j. DOK/Vyst/Jeb/378/2014, a není tedy v tomto směru třeba dokazování doplňovat.

V závěrečném návrhu zástupkyně navrhovatele zdůraznila, že navrhovatel nebyl v průběhu pořizování územního plánu nečinný, ale naopak vyvíjel aktivitu, což je zřejmé z předložených dokladů. Územní řízení ohledně rodinného domu bylo vedeno od září 2007 a i v době, kdy byl přijímán napadený územní plán. Do té doby trvalo 4 roky, přičemž v jeho průběhu byla rozhodnutí Městského úřadu Špindlerův Mlýn dvakrát zrušena jeho odvolacím orgánem. Městský úřad byl v tomto řízení rovněž v nečinnosti, na což jej navrhovatel upozorňoval svým přípisem ze dne 4. 3. 2011. Odpůrce tedy při přijímání územního plánu velmi dobře o daném problému věděl. Vyjádřila také nesouhlas s obsahem vyjádření Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 13. 4. 2011 a zdůraznila, že pozemek navrhovatele je na samé hranici intravilánu obce a k žádnému zahušťování výstavby v obci by tedy výstavbou rodinného domku nedošlo.

Zástupce odpůrce v závěrečném návrhu dodal, že projednávaný případ není obdobný s věcí K. projednávanou zdejším krajským soudem, neboť navrhovateli nebylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí. Trval na tom, že navrhovatel byl v procesu pořizování územního plánu pasivní a zákonem stanoveným způsobem proti jeho obsahu nic nenamítal.

Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že navrhovatel spolu s manželkou podali dne 11. 9. 2007 žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu na parcele č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn. Stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn ji zamítl rozhodnutím ze dne 28. 11. 2007, č.j. Výst. 1654/2007, odvolací orgán toto rozhodnutí pro neodůvodněnost zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2008 stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu opakovaně zamítl. I toto druhé rozhodnutí odvolací orgán, odbor výstavby a územního plánování Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, rozhodnutím ze dne 19. 11. 2008 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu Městského úřadu Špindlerův Mlýn k novému projednání. Opětovně mu přitom vytýkal, že neodůvodnil závěr, podle něhož je navrhovaný záměr v rozporu s územně plánovací dokumentací. Poté navrhovatel vedl s Městským úřadem Špindlerův Mlýn řadu jednání (viz

navrhovatelem předložené listiny), přičemž naposledy rozhodl jmenovaný městský úřad o žádosti navrhovatele a jeho manželky ze dne 11. 9. 2007 o vydání rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na parcele č. 15/13 dne 10. 3. 2014 pod č.j.: DOK/Vyst/Jeb/378/2014.

Nejvyšší správní soud spojoval ve zrušujícím rozsudku ze dne 13. 5. 2014, č.j. 6 AOs 3/2013-29, povinnost pořizovatele územního plánu podrobně odůvodnit zařazení určitého pozemku, tedy i parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, do určité funkční plochy se skutečností, zda dotčený subjekt proti němu podal během přípravy územního plánu námitky nebo připomínky či nikoliv. Byl vázán tímto právním názorem (§ 110 odst. 4 s.ř.s.), krajský soud tuto otázku na základě výsledků doplněného přezkumného řízení posoudil se závěrem, že navrhovatel v procesu přípravy územního plánu pasivní nebyl. Vycházel přitom předně ze skutečnosti, že pořizovatelem daného územního plánu byl Městský úřad Špindlerův Mlýn, tedy ten samý orgán veřejné správy, který s navrhovatelem vede řízení o umístění stavby rodinného domu na pozemkové parcele č. 15/13 od roku 2007! Po celou tu dobu, korespondující též době pořizování a schvalování územního plánu, tedy Městský úřad Špindlerův Mlýn, jako jeho pořizovatel, a to je pro krajský soud zásadní skutečnost, věděl o zájmu navrhovatele neslučitelném s řešením uvedené parcely v novém územním plánu. Městský úřad Špindlerův Mlýn coby pořizovatel územního plánu a zároveň orgán státní správy vedoucí souběžně s navrhovatelem správní řízení o umístění stavby rodinného domu na parcele č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, se proto nemohl tvářit, jako by byl navrhovatel s připravovanou změnou ve funkčním určení parcely č. 15/13 srozuměn, že by s ní snad dokonce souhlasil, když ničeho nenamítal s odkazem na § 52 odst. 2 stavebního zákona (v něm je úprava uplatnění námitek proti návrhu územního plánu). To by se totiž choval jako schizofrenik, ale takovéto pojetí výkonu veřejné správy by bylo, alespoň podle Krajského soudu v Hradci Králové, v rozporu se zásadami dobré správy. Toto je první z důvodů, pro který nemá krajský soud sebemenších pochyb o tom, že navrhovatele nelze považovat za pasivního při přijímání územního plánu, byť proti němu brojil možná pro odpůrce v jiné, než obvykle očekávané formě. Tvrdit opak by však měl krajský soud za vypočítavé, jednalo by se o „přepjatý formalismus“.

Krom toho ale možno konstatovat, že navrhovatel uplatnil v procesu přípravy územního plánu námitky, že však zůstaly ze strany pořizovatele územního plánu nepovšimnuty. Svědčí o tom totiž navrhovatelovo podání (učiněné společně s manželkou) ze dne 4. 3. 2011 (podle prezentačního razítka Městského úřadu Špindlerův Mlýn), označené jako *„Žádost o stanovisko pořizovatele územního plánu, resp. regulačního plánu centra města Špindlerův Mlýn, s ohledem na žádost, probíhajícího řízení stavby rodinného domu manželů Ú. na pozemku č. parc. 15/13 k. ú. Špindlerův Mlýn“*. Z hlediska jeho obsahu jde jednoznačně o námitky proti připravovanému územnímu plánu, respektive jím zamýšlenému novému funkčnímu využití parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn. Manželé Ú. v něm totiž popisují nejen svůj záměr na výstavbě rodinného domu na parc. č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, tedy na způsobu jeho využití, a to samozřejmě i do budoucna, ale v těchto souvislostech přímo vyjadřují nesouhlas se změnou ve funkčním využití uvedené parcely. Uvedli v něm totiž mimo jiné následující:

„...s ohledem na údajně připravovaný nový územní plán a s tím navazující (související) pořizování regulačního plánu centra města Špindlerův Mlýn, uvádíme,

že pokud by bylo budoucí možné účelové využití předmětného pozemku jiné, než jak je uváděno ve stávajících územně plánovacích podkladech, jednalo by se o změnu, která je v rozporu se zájmy nás jako stavebníků. Koupili jsme pozemek jako stavební a v dobré víře na tímto záměrem již vydaná souhlasná stanoviska (m.j. i stavebního úřadu města Špindlerův Mlýn) na něm hodláme provést stavbu rodinného domu. Dovolujeme si upozornit, že pokud by byl nový územní plán změněn v náš neprospěch, byli bychom nuceni podat návrh na zrušení opatření obecné povahy schvalující takovou případnou změnuDoufáme však, že takový postup nebude nutný...“.

Jak je pak zřejmé z oznámení Městského úřadu Špindlerův Mlýn ze dne 15. 6. 2011, veřejné projednání návrhu územního plánu Špindlerův Mlýn, při kterém proti němu mohli vlastníci pozemků a staveb vznést námitky a připomínky, proběhlo dne 29. 7. 2011. Tedy v době, kdy již pořizovatel územního plánu měl výše uvedené námitky navrhovatele tak říkajíc „u sebe“. Stavební zákon přitom stanoví jen nejzazší lhůtu pro podání námitek, nikoliv její počátek. Bylo proto plně na pořizovateli územního plánu, aby se s nimi vypořádal, aby postupoval podle § 53 odst. 1 stavebního zákona a zpracoval návrh rozhodnutí o nich. To však vůbec neučinil, takže ani zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn o námitkách manželů Ú. nerozhodlo.

Námitky, že se navrhovatel nezúčastnil procesu schvalování územního plánu, proto nemá krajský soud vzhledem k uvedenému za opodstatněné a navrhovatele tudíž nelze považovat za pasivního s fatálními důsledky této skutečnosti pro výsledek soudního přezkumu územního plánu, jak se toho dožadoval odpůrce. Za tohoto stavu ale nic nebrání tomu, aby krajský soud v dalším, tedy co do požadavků na rozsah odůvodnění změny funkčního určení parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, převzal odůvodnění svého předchozího rozsudku v téže věci ze dne 30. května 2013, č.j. 30A 1/2013-120 (viz bod VI. výše), když na důvodech zrušení dané části územního plánu v něm uvedené, není vzhledem k výsledku doplněného řízení co měnit. Jde o to, že odpůrce dostatečně neodůvodnil změnu funkčního využití parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn, jak je v něm podrobně rozebráno. A jak se ukázalo nyní, dokonce o námitkách navrhovatele ani nerozhodl. Třeba snad jen dodat, že územní plán je společenskou dohodou o využití území lidmi, kteří v něm žijí a mění-li se, tak že jím dotčení účastníci, kteří si zákonným způsobem střežili svá práva, musí znát důvody takové změny (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III.ÚS 1669/11 a Koudelka, Z.: Samospráva. Praha: Linde, 2007, s. 143 a násl.).

Krajský soud rozhodně nevychází z předpokladu, že vlastník pozemku má subjektivní právo na to, aby v rámci přijímané územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do funkčního určení dle jeho představ, aby si ji takto zhodnocoval, nebo že by mohl soud zasahovat do stanovení funkčního využití území. To soudům skutečně nepřísluší. Přísluší jim však posoudit, zda pořizovatel územního plánu přitom postupoval zákonem předepsaným způsobem, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva. V dané věci dospěl krajský soud k závěru, že napadený územní plán je nepřezkoumatelný z pohledu uplatněných námitek, neboť není odůvodněn odpovídajícím způsobem. Zde stojí za připomenutí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č.j. 8 AOs 4/2013-50, který se shodou okolností také týkal právě přezkoumávaného územního plánu. V bodu č. 21 jeho odůvodnění je uvedeno např. následující: „*Pokud vlastník zůstane při*

procesu přijímání územního plánu nečinným a neuplatní námitky, nemůže pořizovateli územního plánu následně před soudem úspěšně vytýkat, že změna funkčního využití jeho pozemku není detailně odůvodněna a že neobsahuje odpověď na výtky, které vlastník uplatní ve fázi soudního přezkumu.“ V bodu č. 24 se pak uvádí, že: Pokud by navrhovatel uplatnil konkrétní námitky výslovně ve vztahu k tomuto pozemku, bylo by třeba klást na odůvodnění rozhodnutí o námitce vyšší nároky.“ V přezkoumávané věci navrhovatel uplatnil námitky proti návrhu, jak výše rozvedeno, přesto se konkrétní odpovědi ke změně ve funkčním určení pozemku parc. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn nedočkal.

A za zmínku jistě stojí i další závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 25. 6. 2014, č.j. 8 AOs 4/2013-50, jeho právní názory k otázkám řešeným i tímto rozsudkem krajského soudu, tedy ve vztahu ke stejnému územnímu plánu, s nimiž se krajský soud jako s naprosto logickými ztotožňuje. Dále viz výňatky z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu:

„[25] Nejvyšší správní soud ověřil, že posuzovaný územní plán neobsahuje konkrétní zmínku o dotčeném pozemku a zejména ani o ploše, v níž se nachází. Ve vztahu k funkčnímu využití KO - ostatní krajinná zeleň lze na str. 65 územního plánu nalézt přípustné a nepřípustné způsoby využití. Z odůvodnění ale není zřejmé, proč stěžovatel přistoupil ke změně funkčního využití daného pozemku, resp. pozemků nacházejících se v blízkých plochách a pozemků se shodným určením, a oproti předchozímu stavu znemožnil jeho zastavení. (...) Odpověď na tyto otázky nelze nalézt ani pod bodem F. II. nazvaného Shrnutí přínosu územního plánu k vytváření podmínek pro předcházení zjištěným rizikům ovlivňujícím potřeby života současné generace obyvatel řešeného území a předpokládaným ohrožením podmínek života generací budoucích. V něm stěžovatel pouze obecně poukázal na snahu o navrácení lázeňského charakteru města a na skutečnost, že v řešeném území jsou již prakticky vyčerpány možnosti pro další územní rozvoj s tím, že pro další období a generace bude stále problematičtější umísťování nových rozvojových lokalit (zbývá možnost přestaveb a rekonstrukcí). Jak již bylo uvedeno, požadavku na řádné zdůvodnění změny by v tomto případě postačovalo přezkoumatelné vysvětlení, proč dochází ke změně vymezení plochy. I s poukazem na shora zmíněnou relativní procesní pasivitu navrhovatele pokud jde o konkrétní pozemek, nelze po územním plánu vyžadovat, aby za takové situace obsahoval podrobné vymezení změny ve vztahu ke každému konkrétnímu pozemku. To však na druhou stranu neznamena, že lze rezignovat na odůvodnění nutnosti změny funkčního využití území, resp. je opatřit pouze stručnými a zcela obecnými tvrzeními o potřebě takového opatření. Územní plán je přijímán k zajištění veřejného zájmu, jímž zajisté může být i potřeba koordinovat masivní výstavbu. Tento zájem lze chránit i prostřednictvím vymezení zastavěného území dle § 58 stavebního zákona. Hodnoty chráněné územním plánem nicméně musí být nejenom řádně pojmenovány a specifikovány, ale také doloženy.

[26] Ačkoliv stěžovatel polemizoval s jednotlivými požadavky krajského soudu na odůvodnění územního plánu, zůstal v rovině obecných polemik a sám neuvedl, kde přesně se změnou posuzovaného území (alespoň v nějaké míře) zabýval. Kasační argumentace proto není s to zvrátit závěr soudu o nepřezkoumatelnosti územního plánu.“

Uvedeným rozsudkem bylo rozhodováno o kasační stížnosti odpůrce (také města Špindlerův Mlýn) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byl rovněž zrušen územní plán Špindlerova Mlýna v části, ve které došlo v podstatě ke stejné změně ve funkčním zařazení pozemkové parcely bez náležitého odůvodnění. Jako v nyní přezkoumávané věci.

Je tak možno uzavřít, že důvody zmiňované funkční změny u pozemkové parcely č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn nebylo možno z napadeného OOP zjistit, a proto nezbylo, než opakovaně i v závěru rozsudku zkonstatovat, že územní plán je v napadené části nepřezkoumatelný a že z něho nelze zjistit přiměřenost právní regulace. K častým odkazům odpůrce na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak třeba poznamenat, že krajskému soudu pochopitelně není neznámá, ale jde o to, aby byla vždy aplikována odpovídajícím způsobem, a to s ohledem na specifikum té které věci. Odpůrce si ji vykládal často po svém, když např. navrhovatel podsouval, že nemá právo na zhodnocení daného pozemku územním plánem, ačkoliv se v jeho případě jedná naopak o jeho znehodnocení, nebo že není zkracován na svých právech, když dosavadní způsob využití parcely č. 15/13 se fakticky novým územním plánem nemění, aniž by dodal, že od roku 2007 nebyl Městský úřad Špindlerův Mlýn schopen rozhodnout zákonnou formou o žádosti navrhovatele o vydání územního rozhodnutí pro stavbu rodinného domu na ní. A pokud jde o zdůrazňování zdrženlivosti v zásazích do OOP ze strany soudu, je takováto zásada nepochybně na místě v případech úvah o jejich možném zrušení v celém či zásadním rozsahu. Jde-li však o přezkum OOP v nepatrné části, tak jako územní plán v daném případě (jde o jeden pozemek bez jakéhokoliv vlivu na své okolí), při jeho zachování jako celku a tedy nadále životaschopného dokumentu pro rozvoj obce, nelze tuto zásadu absolutizovat a jeho soudem zjištěné nedostatky uvedenou zásadou vlastně omlouvat. Respektive, preferovat pořizovatele územního plánu, jeho chyby, na úkor jednotlivce, jehož práv se naopak taková věc bezprostředně dotýká. Pro pořizovatele územního plánu přitom nejde v takovýchto případech v podstatě o nic jiného, než aby odstranil vytýkané vady způsobem souladným se zákonem, pro vlastníky pozemků jde o důsledky fatální. Uvedený stav je tak možno přirovnat k mozaice, z níž vypadl jeden kamínek, který na jejím celkovém obrazu nic nemění. Vše (a nejen tento případ) se v převládající míře točí stále kolem rozsahu odůvodnění provedených změn v účelovém určení pozemků novým územním plánem, a to za situace, kdy odpůrce zjevně vychází z přesvědčení, že si „samospráva může dělat při stanovení funkčních ploch, co chce, a že dokonce dotčený subjekt nemá ani právo znát důvody provedených změn“. A to nezřídka s odkazem, že ke změně funkčního využití pozemku nedošlo, neboť se nejedná o změnu stávajícího územního plánu, ale o nahrazení původního územního plánu zcela novým. Takovýto závěr totiž neplyne ze žádného zákonného ustanovení, přičemž ani stavební zákon mezi uvedenými formami nerozlišuje (viz např. § 102 odst. 2 stavebního zákona v platném znění). Jde o pouhé a ničím nepodložené tvrzení, pomíjející materiální stránku věci. Vždyť důsledky (změna ve funkčním určení pozemků) jsou v obou případech pro vlastníka dotčeného pozemku zcela stejné.

Proto krajskému soudu nezbylo, než podle § 101d odst. 2 s.ř.s. zrušit napadené OOP z důvodu nepřezkoumatelnosti v části, ve které byla pozemková parcela č. 15/13 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň (viz výrok I. tohoto rozsudku).

IX. Náklady řízení

Navrhovatel měl ve věci úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Jeho důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku 5.000,-- Kč, odměně advokátky za celkem dva úkony právní služby při zastupování po 3.100,-- Kč (převzetí a příprava zastoupení a účast na jednání před soudem -§ 11 odst. 1 písm. a/ a g/ a § 9 odst. 3 písm. f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, v platném znění) a v náhradě hotových výdajů za celkem 2 úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty, když tu zástupkyně navrhovatele nežádala, tak činí celkem 11.800,--Kč.

Náklady řízení je odpůrce povinen zaplatit podle výroku č. II tohoto rozsudku zástupkyni navrhovatele, neboť je advokátkou (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1).

Odpůrce byl sice úspěšný v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, nicméně vzhledem k celkovému úspěchu navrhovatele ve věci mu náklady řízení s tím spojené nemohly být přiznány.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil. Krajský soud žádnou takovou povinnost osobě zúčastněné na řízení neuložil a ani z jiných důvodů nepřicházelo v úvahu nějaké náklady řízení jí přiznat (viz výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 16. června 2015

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu
v. z. JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce